

Det rättvisa, det strånga.
Inför Guds domstol snart han står.
Ingen kan derifrån honom strånga.

6.

Han uti Norrköping är född,
Wid Bruket Hult han tjente,
En maka war wid honom stödd,
Så länge han redligt mente.

7.

Nu sitter hon der med twenne barn, *)
Sin sorg ej kan beskrifwa.
Wi bedje Gud för dessa barn:
Han bröd åt dem må gifwa!

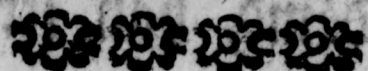
8.

O men'ska! du som detta ser,
Betänk ditt sanna bästa,
Fly synden nu allt mer och mer,
Och älska ömt din nästa!

9.

Tänk: Nåd och Tid de följas åt.
Uck! sök det ena i det andra!
Att du, när timman slår, kan wandra
Till graf och dom, förutan gråt.

*) Olof Wirström har varit gift 2:ne gånger. Den
sednare, ännu lefwande, hustru, är syster till den
förre. Ett barn med hwardera lefwet.

N å g r a D r d,

i anledning af det bedröfliga tillfälle, då förre Stalls-
drängen wid Hults Bruk i Qwillinge Socken af
Linköpings Län, Olof Wirström, 27 år
gammal, dömd till döden för begånget Mån-
Trettondedagsnatten år 1835 i Norrkö-
ping, afrättades på den nära sijnämnas-
de stad belägna Galgbacken,
d. 8 Juni 1836.

Norrköping, 1836. N. F. Raams Enka.

En villad man i mörkret gick
Ett wåld att grymt utöfwa,
Han också lågligt dertill seck,
Så det ej skulle töfwa.

2.

Men Gud, som all ting ser och wet;
Han satte gräns för brottet;
Han, utaf sin barmhertighet,
Ej tillåt råga måttet.

3.

Med djerskhet allt man börja kan,
Men icke allt uträtta;
Så gick det ock med denne man:
Han måst' till föttern sätta.

4.

Han borta war, i annan ort
Man måste honom söka;
Ertappad, hjälpte det ej stort
Med lögner brottet öka.

5.

Han är nu dömd, han straffet får,

